

В блакиті струни хтось нап'яв,
а сонце променем по струнах —
то з моря гречок білорунних
бджолиний дзум...

Дріма земля;
дріма сумний стернистий лан;
село,
городи,
гай і став...

В блакиті струни хтось нап'яв.
Гриміли грози й одgrimіли.

В яру Купало одцвіло...

В садках пишається село
горами рижих ожередів,
і пахнуть соняшники медом,
і манять яблука доспілі.

Гриміли грози й одgrimіли...

Пливуть останні дні погожі.

Такі засмагли і веселі
дівчата тіпають куделі;
за ними скоро синю просинь
затче у білі пасма осінь.

Вже одцвітають пишні рожі, —
пливуть останні дні погожі...

І скоро криком журавлі
пошлють гаям своє прощання.

За ними й я...

– Прощай, кохана!

– Чого ж сумні, чого журливі,
як осінь, очі – чорносливи?

Ми ще цвістимем на землі!!!

...У вирій з криком журавлі...